

enkelte Embedsmands individuelle Stjøn, hvorvidt han vil meddele Erklæringer til Ansøgeren eller Klageren; men han er i alle Tilfælde forpligtet til, naar Ansøgeren eller Klageren har begjæret det, at tilbagesende de indhentede Erklæringer usørgede, saaledes at Ansøgeren eller Klageren kan bestemme sig, om han vil indsende Ansøgningen, efterat han saaledes har modtaget Erklæringerne og selv ledsaget dem med de yderligere Oplysninger, han maatte finde sig foranlediget til. Vi have ikke overseet, at der kunde gives Tilfælde, i hvilke det kunde være misligt saaledes at lade Embedsmand tilbagesende Ansøgninger eller Klager usørgede, Tilfælde, i hvilke dette vil vanskeliggjøre en fri, aaben Udtalelse fra Dørighedens Side. Men Embedsmanden har i saa Henseende det ganske naturlige Middel at give en saa kort og tilbageholden Erklæring, som han efter Omstændighederne kan give, derved tilfjendegivende Overøvrigheden eller Ministeriet, at han paa det Stadium af Sagen har havt overveitende Betænkelighed ved nærmere at udvikle sin Anskuelse. Dette er i vore Tanker det naturlige Correctiv. Det er begribeligt, at Embedsmanden overmaade sjeldent vil tie der til, saa at den Ulempe, der kan være forbunden dermed, vil være saare ringe. Paa den anden Side have vi søgt at undgaae den Ulempe, som i vore Tanker ligger i det af Forsamlingen vedtagne Forslag. Forslaget er vel ikke ganske klart; men den Bestemmelse, som findes i Slutningen, om at Skrivelser fra Ministerier ikke skulle være indbefattede under de Erklæringer, som Ansøgeren eller Klageren kunne forlange sig meddeelt, synes at tyde paa, at man har tænkt sig, at Ansøgeren eller Klageren paa ethvert Stadium af Sagen kunde forlange sin Ansøgning eller Klage tilbagesendt med Erklæringen, og det er det, vi ingenlunde have kunnet tilraade. Der er allerede anført saa mange og vægtige Grunde i saa Henseende, at jeg ikke nærmere skal komme ind paa den Deel af Sagen. Jeg skal kun minde om, at selv Udvalgets Fleertal, ved den Bestemmelse, at Skrivelser fra Ministerier ere undtagne fra den almindelige Regel, paa en Maade har anerkjendt, at der kan være flere Tilfælde, i hvilke det er misligt saaledes at faae Ansøgninger og Klager tilbagesendte

med hvad der yderligere er passeret i Sagen. Denne Bestemmelse er nemlig bleven optagen paa Grund af en Bemærkning, hvormed den høitærede Justitsminister fremkom under Sagens tidligere Behandling; men hvor let kan der ikke være flere Tilfælde, hvori man ved nærmere Overveitelse vilde finde det fuldkomment ligesaa misligt at lade Erklæringerne vende tilbage? Retop denne Undtagelse, som saaledes næsten tilfældigt er kommen ind i Loven, viser, at man kommer paa Afveie, naar man tager denne almindelige Bestemmelse. Jeg skal nu slutte med, at, da den ærede Forslagsstiller synes at være beredt paa mange Gange at komme frem med denne Sag, saa har han dog faaet en god Deel af, hvad han ønskede ved denne Lelighed og maaskee Mere, end han denne Gang havde ventet, naar Endringsforslaget antoges, saa at han vel kunde stille sig tilfreds med dette, og, dersom det ikke ved nærmere Prøve skulde synes ham ganske tilfredsstillende, kan han jo komme igjen.

J. A. Hansen: Det var ikke uden Forundring, at jeg hørte den ærede Rigsdagsmand, som staaer i Spidsen for de 15 Medlemmer, der have stillet nærværende Endringsforslag, udtale, at dette Forslag skulde i det Væsentlige være det samme, som under Sagens 2den Behandling forelå af den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (Rottvitt). Det var ikke uden Forundring, siger jeg; thi som bekendt gif den ærede sidstnævnte Rigsdagsmands Forslag kun ud paa at tillade, at Ansøgerne blive bekjendte med de Erklæringer, som Underøvrigheden maatte afgive, naar denne fandt det passende. Naar jeg derimod læser det Forslag, som her er stillet, saa gaaer det jo langt videre; det gaaer endog saa videre end det, der blev vedtaget ved 2den Behandling som Lov; thi her staaer jo udtrykkelig i dette Forslag, at Ansøgningerne med „de fornødne Erklæringer“ skulle blive Ansøgerne bekjendte; men hvad der er de fornødne Erklæringer, det kan jo kun den Autoritet afgjøre, som skal svare eller resolve paa Ansøgningen. Er det Amtmanden, der er berettiget til at bevilge eller afslaae Ansøgningen, saa er det ham, og hvis ikke, er det alene Ministeriet, der kan afgjøre, om